

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Præstantia Gratiae Dei & Felicitate Hominis eâ donati Considerationes XXXVII.

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1657

IV. Gratiam Diuinam humanæ longè præstare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46645)

CONSIDERATIO IV. 29

mittit, vel immittit) à quibusdam dubitari non curet: vt Tertullianus aduertit. Et nos ergo perdamus omnia, dum Gratiam Dei seruemus, vel augeamus pauxillum. Guttæ illius par esse nihil potest. Hinc margaritæ parabola, pro qua ille omnia dedit: hinc thesauri absconditi, pro quo ille vendidit omnia: hinc consilium deserendi patrem, & matrem. Parua sunt ista præhis, quæ meretur hoc donum.

CONSIDERATIO IV.

*Gratiam Diuinam humane
longè præstare.*

I. **I**Ta loquimur, non quasi hominibus placentes, sed Deo, qui probat corda nostra. 1. Thess. 2. Maximi faciunt multi gratiam hominum, & in ea culmen suæ felicitatis reponunt; quia scilicet omnibus bonis augere videtur, & ipsis regibus exæquare. Vno tantum regni solo te præcedam, aiebat Pharaon, Genes. 41. At hominum tamen gratiam non

curat Apostolus, sed Dei, qui probat
 corda: quia gratia eius probos requi-
 rit, & facit: humana nec requirit, nec
 facit; sæpissimè nec esse sinit. Etenim
 plurimi caua specie virtutis hæc obti-
 nent: quia homines eos tantùm gratos
 habent, quos vident suis moribus & cu-
 piditatibus commodos; quos faciles,
 iucundos, vtilis, omnia sibi assentari &
 assentiri paratos; quos ad vota sua fa-
 ctos inueniunt, fouent, qualescunque
 sint interim. Quin sapientes pro certo
 argumento improbitatis id habent, si
 videant quempiam diuitum, potentium
 aut principum ædes frequentare; salu-
 tare illos, & affectari. *Quisquis enim ha-*
ius generis vitam sibi sequendam proposuit,
non solum non verax esse consuevit; sed etiã
omnem malitiam habere: quippe qui aut
pecuniarum, aut principatus, aut gloria, aut
honorum sit cupidus; & vel aliquibus ho-
rum seorsim, vel omnibus simul insidietur.
 ait Galenus l. de cur. an. morb. ac proinde
 ipsorum causa nihil non faciat. Quòd
 si quos etiam probos inuenerit homi-

num gratia, tales plerumque diu esse non sinit. Ipse adeò Domini fauor filijs Zebedæi ambitionis occasio fuit. Quomodo ergo magnum aliquod bonum in ea gratia esse potest, quæ vera bona disturbat, & in grauissima mala plerumq; præcipitat? aut quomodo vllus tam malè consulit sibi, vt merita veræ virtutis vendat humano fauore? *si hominibus placerem, Christi seruus non essem.* ait Apostolus, ergo nec amicus.

II. *Dissipauit Deus ossa eorum, qui hominibus placent.* Psal. 51. Quod quàm verum sit, Aman expertus est: ille tantà Regis Assueri gratiâ potitus, vt ab eo patris loco coleretur, & adoraretur ab omnibus, post regem secundus; vertere fortunâ, cum omni cognatione sua suspensus est in patibulis, & is cui malam crucem parauerat, exaltatus in locum ipsius. Neque solus ipse gratiâ humanæ leuitatem expertus est, sed tot ferè, seculis omnibus, Amanes fuerunt, quot Principes. Si vitrea principum, talis multò magis est populi gratia. *In-*

C 4

stabile

stabile namque est humanum genus; neque amici duntaxat, & fratres, sed parentes nonnunquam, leui de causa mutatis animis, filios, & filij parentes inuicem omni hoste grauius persecuti sunt. ait S. Chrysof. hom. 1. in Cor. 1. sed qui diuinam Gratiam habet, etsi innumera mala perpetiatur, non modò hominum neminem, sed ne diabolum quidem formidat. Dominus in generatione iusta est; quoniam Dominus spes eius est. Psal. 13. Sed qui hominibus placent, confusi sunt; quoniam Deus spreuit eos. Ps. 51. Quantum discrimen, Dominus spes eius est, & Deus spreuit eos? Dominus in generatione iusta est, & Deus dissipauit ossa eorum?

III. Scio, quia bonus es tu in oculis meis, sicut Angelus Dei; sed satrapis non places. 1. Reg. 29. Sic est humana gratia; quamuis vera sit, & virtute nitatur, neque maligna & infida sit, infirma tamè est, etiam quando maxima. Gratiolus erat apud regem Philistæum Dauid, sicut Angelus Dei; nota virtus, constans favor; non tamen hoc potuit, vt non cogere.

geretur Dauidem ab se dimittere primo diluculo. Daniel quoque ob merita charus Dario erat, & superabat omnes principes ac satrapas amplissimi regni; quia spiritus Dei amplior erat in illo. Unde & rex cogitabat eum constituere super omne regnum. Dan. 6. Sed ecce quàm infirma gratia. Principes postulârunt eum ad necem. Quod verbum cùm audisset rex, satis contristatus est; & pro Daniele posuit cor, ut liberaret eum; & vsque ad occasum Solis laborabat, ut erueret illum. Tamen præualuerunt illi, & miserunt eum in lacum leonum. Quem tanta gratia regis tueri non potuit, quin obijceretur leonibus, Gratia Diuina inter leones seruauit, non eâ tantùm, sed etiam altera vice, quando necem sibi minantibus, rex necessitate compulsus tradidit eis Danielelem, & sex diebus inter famelicas feras sedenti Dominus misit prandium. Dan. 14. Sancta itaque, fida & omnipotens est Gratia Dei. Quin eam igitur omnibus modis præ humana putida, infida ac futili ambi-

mus, nisi & ipsi putidi, nobis ipsis in-
di, ac planè improvidi sumus?

CONSIDERATIO V.

*Gratiam Dei longè præstare lu-
mini, sensibilibus rerum pul-
cherrimæ.*

I, **V** Idit Deus lucem, quòd esset bo-
na; & diuisit lucem à tenebris
Genes. 1. Prima rerum, quam
Deus laudauit, lux est: quia nihil e-
venustius, vti nihil funestius tenebris.
Illa enim est mundi decus, risus cæli,
hilaritas naturæ, vita rerum, gratia So-
lis, oculorum deliciae, regina forma-
rum, recreatio spiritûs, admiratio sa-
pientum, paludamentum Creatoris,
imago Maiestatis immensæ. Et ea ta-
men forma tam nobilis, & nunquam
satis laudata, nec explicata, Gratia Dei
si comparetur, plus non est, quàm æ-
nigma quoddam illius, & umbra. In-
uisa fuit initio rerum materia. Sap. 11.
Fecit Deus lucem, & collaudauit. Feralis
&